

Ένας «τοίχος» αλήθειας απέναντι στην τουρκική προπαγάνδα

του ευρωβουλευτή Κώστα Μαυρίδη

Η τουρκική προπαγάνδα συγκάλυψης των εγκλημάτων του 1974 συμπλέει στην Κύπρο επί δεκαετίες με την επιδίωξη εγχώριων και ξένων για απενοχοποίηση της Τουρκίας. Δείγμα της διαστροφής αποτελεί το κυπριακό φαινόμενο όπου ακραία αριστεροδέξια στοιχεία πρωτοστατούν χέρι-χέρι για χρόνια μέσω των αμερικανικο-βρετανικής χρηματοδότησης επιστρατευμένων σχεδίων (σεμινάρια, ΜΚΟ, βιβλία, έρευνες, συνεντεύξεις κ.ά.) για να «ξεπλύνουν» το κρατικά οργανωμένο τουρκικό έγκλημα. Απέναντι στην επιχείρηση συγκάλυψης των τουρκικών εγκλημάτων, ένα βιβλίο με μαρτυρίες στρατιωτών που συμμετείχαν στον στρατό εισβολής, ορθώνεται σαν αγέρωχος τοίχος αλήθειας.

Ο Roni Alasor μεγάλωσε στην περιοχή Ερζερούμ του Κουρδιστάν, ακούοντας μαρτυρίες ορισμένων που συμμετείχαν στην εισβολή στην Κύπρο. Χρόνια αργότερα διέφυγε καταδιωκόμενος στο εξωτερικό, όπου συγκέντρωσε τέτοιες μαρτυρίες στο βιβλίο του “Διαταγή: Εκτελέστε τους αιχμάλωτους!». Ομολογώ, δεν άντεξα να ξαναδιαβάσω για τους άγριους βιασμούς (π.χ. ένα κορίτσι 13-14 χρόνων σπαράζει στα χέρια του Τούρκου αξιωματικού) και τις εκτελέσεις ανυπεράσπιστων ανδρών. Όμως, παραδέτω τη μαρτυρία του δεκανέα Ονγκάν για έναν άγνωστο νεομάρτυρα της χριστιανικής πίστης:

“Κοντά στην περιοχή Κυθρέας, βρισκόταν το χωριό των δύο Ελλήνων παπάδων... Όταν φτάσαμε εκεί, συλλάβαμε 40 με 50 πολίτες, οι οποίοι δεν είχαν προλάβει να φύγουν. Ανάμεσά τους ηλικιωμένοι, γυναίκες και παιδιά. Από αυτούς ξεχωρίσαμε τέσσερις νεαρούς άντρες. Εγώ μαζί με έναν υπολοχαγό ονόματι Χαίρι και άλλους δύο λοχίες, τους πήγαμε σ’ ένα δασάκι, ένα χιλιόμετρο μακριά. Αντιστοιχούσε ένας αιχμάλωτος στον καθένα μας. Μόλις τους βγάλαμε από το αυτοκίνητο, ο υπολοχαγός σκότωσε πρώτα τον ένα από αυτούς. Μετά στράφηκε σ’ εμένα και μου είπε: “Πρέπει να πάρουμε εκδίκηση για τις έγκυες αδελφές μας που βίασαν οι Έλληνες...” και στη συνέχεια μου ζήτησε να σκοτώσω τον δεύτερο, αφού τον ξεχώρισε από τους άλλους. Ο ‘δικός’ μου ήταν ένας ξανθός σγουρομάλλης νεαρός με γαλάζια μάτια. Αν και πριν από λίγο είδε τον άλλο συγχωριανό του να πεθαίνει, παρέμεινε ατάραχος. Τον πήγα λίγα μέτρα πιο εκεί. Ήμουν σε αδιέξοδο και αμηχανία. Ο αξιωματικός περίμενε να μας δει να γινόμαστε εκτελεστές. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Παρ’ όλα αυτά δεν μπορούσα να τον σκοτώσω εν ψυχρώ. Έψαχνα μια δικαιολογία.... Τον κοίταξα στα μάτια και τον ρώτησα:

- Γίνεσαι μουσουλμάνος;

Εκείνος όρθιος, στεκόταν με τα χέρια δεμένα και με κοίταζε στα μάτια. Έδειξε να κατάλαβε και σχεδόν χαμογελώντας, κούνησε δεξιά αριστερά το κεφάλι του και είπε μια λέξη άγνωστη σ’ εμένα: “Οϊ, οϊ”. Κατάλαβα την άρνησή

του. Ήταν η αφορμή που ζητούσα για να σηκώσω το όπλο μου. Για να μην πέσω στα μάτια του αξιωματικού και των συναδέλφων μου, άδειασα μια ολόκληρη γεμιστήρα πάνω του. Τώρα όμως βασανίζομαι γι' αυτό το έγκλημα. Τα μάτια και το χαμόγελό του δεν φεύγουν ποτέ από τη σκέψη μου”.

Ως σήμερα παραμένει άγνωστος ο νεοφανής μάρτυρας του 1974 που ατάραχος είπε: “Οι, όι”.

Όνειρο

Πατέρα τα παπούτσια σου, εφόρησα μια μέρα,
 τζιαι μέσα που τες μνήμες σου, εβρέθηκα Κυθρέα,
 σαν μ' έναν τρόπο μαγικό, σαν μηχανή του χρόνου,
 ήμουν μιτοής μες το χωρκό, τζι έπαιζα μανικός μου,
 ήτουν τα δέντρα κάμποσα, τζιαι το νερό να τρέσει,
 «Θεέ μου πόσον όμορφα», το στόμα μου να λέει,
 πιο κάτω επροχώρησα, τζιαμέ στους καφενέες,
 κόσμον πολλήν αντάμωσα, μα τίποτε γενέτζιες,
 έννα 'ταν μάλλον Κυριακή, τζι επήαν εκκλησιά,
 μπορεί να ήταν τζιαι γιορτή, να είσιεν αγρυπνία,
 έκαμα γύρο το χωρκό, στο πόδι είχα κάλλο,
 έκατσα να ξεκουραστώ, χωρκό πολλά μεγάλο,
 επήα Κεφαλόβρυσσο, είδα τζιαι τα σχολεία,
 τις εκκλησιές, το γήπεδο, σε κάθε ενορία,
 emίλησα με χωρκανούς, εμπήκα τζιαι σε σπίδκια,
 πουν τους χρόνους τους καλούς, αγάπη μες τα στήδια,
 κάμποση ώρα πέρασε, έπαι με η κοιμάρα,
 το σώμα μου κουράστηκε, εννάχα τζιαι ζαλάδα,
 έγυρα πίσω τζιαι κουμπώ, πουκάτω 'πο 'ναν δέντρο,
 ήτουν καλά είσσιε οσοιό, τον ύπνο μου τον παίρνω,
 ξυπνώ μετά μα τι να δω, εγέμωσα ιδρώτα,
 έπαδα όπως τον πελλόν, άναψα τζιαι τα φώτα,
 έκαμα ώρα αρκετή, για να το καταλάβω,
 ήμουν σε όνειρο ποτζειί, τα κλάματα τα βάλλω,
 κάμε Θεέ μου να σβηστεί, του αίσχους η σημαία,
 τζιαι τζειν' το τέλλι να κοπεί, να «πάρουμε» αέρα,
 αέρα πλήρους λεφτεριάς, τζιαι όι των ψεμάτων,
 της χρονιάς της προσφυγιάς, τζιαι των οδοφραγμάτων.

Γιάννης Χρυσσοστόμου

(υιός Στέλιου Χρυσσοστόμου - Ούρρη, Χαρδακιώτισσα - Κυθρέα)